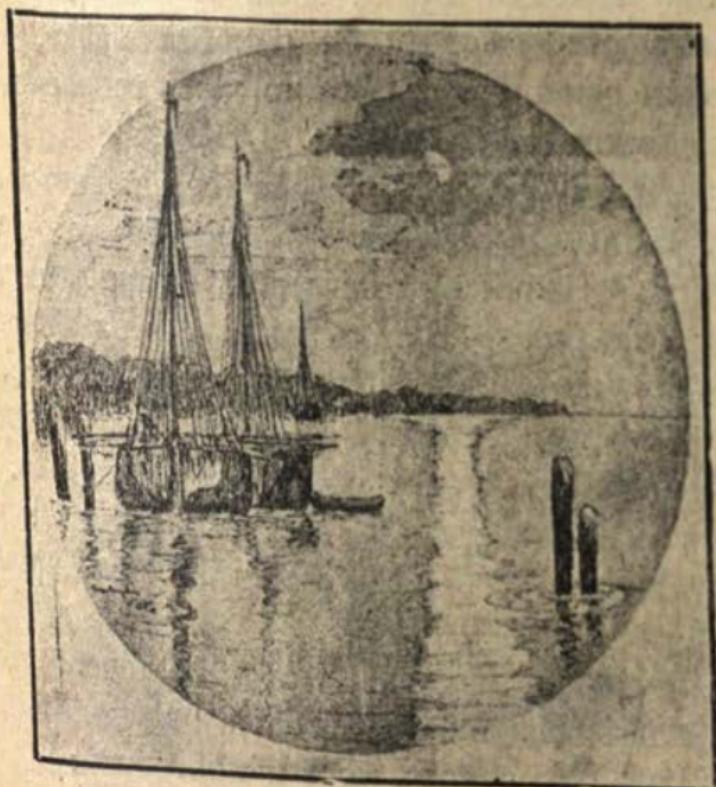

Когато другаркитѣ ѝ се кѫпѣха, тя се отдѣли отъ тѣхъ и, безъ нѣкой да я види, отиде та се заврѣ въ скалитѣ на носа. Тя и другъ пѫть се дѣлеше отъ другари, защото бѣше горда и самотна. Гледаше да остане сама и нѣщо си мислѣше.

И този пѫть тя се заврѣ на саме, па почна да мисли, да мечтае, да си въображава. . . Тя не аре-

Какъ Евдокия вижда въ морето сребърна пѫтека.

сваше никого и говореше сама на себе си: ще избѣгамъ въ нѣкое царство, дето хората сѫ богати и тамъ ще се оженя за нѣкой князъ — царски синъ. Искамъ да живѣя разкошно въ чудно облѣкло, съ каляски и робини, въ дворецъ и градини.

Така тя се унесе въ мисли блѣнове, та не забележи, че денътъ мина. Настигни вечеръ и блѣдната месечина замѣсти животворното слѣнце. Тя гледаше,